

ÅRSMELDING FOR 2014

VETERANENES FALLSKJERMKLUBB

1.VIRKSOMHETSÅR

2014 var klubbens 26.virksomhetsår, og hadde pr 31.desember 2014 47 medlemmer og 3 støttemedlemmer. Klubben hadde 32 medlemmer med gyldige lisenser i følge F/NLF's medlemsregister. Vi hadde i tillegg 29 Veterinner. VFSK er registrert i Enhetsregisteret med organisasjonsnummer 995 239 337. Dette er nødvendig for å motta momsrefusjon fra Staten via NIF/NLF.

2. STYRE OG LEDELSE

Som styre i 2014 har fungert:

Leder:	Terje Hauger
Nestleder:	Oddmar Stenhaug
Kasserer/styremedlem	Helge Siljan
Styremedlem	Kurt Ødemark
Styremedlem:	Hallvard Stensaas
Varamedlem:	Kåre Liane
Varamedlem:	Olaf Osen
Varamedlem:	Stig Bjørneberg
Revisor:	Gunnleik Lindheim
Vararevisor:	Kjell B. Granbakken
Leder valgkomite:	Kjell T. Olsen
Medlem:	Helge Siljan
Medlem:	Erik Trondsen
Hovedinstruktør:	Erik Lindquist

Leder og HI representerer VFSK i seksjon, -forbunds-og NLF-sammenheng.

3. AKTIVITETER

ÅRSMØTET

Årsmøtet i 2014 ble avholdt på Leangkollen i Asker den 24.januar. Totalt 40 Veteraner og Veterinner var tilstede, hvorav 26 stemmeberettigede. Årsmøtet foregikk, som vanlig, i disiplinerte former, og alle saker ble behandlet i henhold til vedtekter og tradisjoner. Etterpå var det Veteransamling og på kvelden middag og sosialt samvær. Referat mv finnes på VFSK's hjemmeside.

DUBAI

Mandag 10. februar var det igjen tid for den årvisse turen til Dubai. I alt 19 Veteraner og Veterinner stilte opp i innsjekkingskøen, klar for avreise. På flyplassen ble vi møtt av minibuss, booket av Helge, som brakte oss til hotellet. Tirsdag morgen stilte forventningsfulle veteraner på hoppfeltet til innsjekking, utstyrskontroll og briefing. Første hopp var det obligatoriske "Hopp and Pop", og så var det i gang. Som nevnt i tidligere årsmeldinger er Skydive Dubai Palm Jmeira et meget godt organisert og veldrevet hoppfelt hvor sikkerheten er satt i høysetet. Det sørger bl.a. den alltid tilstedeværende og årvåkne HFL for. Er det noe han/hun ikke liker så blir vi høflig, men bestemt, fortalt hva som måtte endres på. Veteranene var som vanlig disiplinerte og fikk ikke mange merknader. Antall hopp varierte alt etter lyst og behag, fra 10-15 til ca 30. Nytt av året var at VFSK fikk to nye undergrupper: Sea Team og Beach boys. Det hadde seg slik at to mann ikke klarte å komme helt inn på hoppfeltet og måtte svømme/dras i land. Det er alltid 2 båter på vannet, men de nådde vel ikke fram før gutta var i land. Moralen er: ta ut et alternativt landingsområde i tide! Etterfølgende grundig skylling av alt utstyr pluss tørking om ompakk tar tid, neste ettermiddag var, så vidt referenten husker var alt klart til hopping. Gutta i Beach Boys gjorde en meget kontrollert landing på stranda like ved hoppfeltet og hadde kun en kort spasertur tilbake. Det ble også organisert ballonghopping ute i ørkenen. En gruppe hoppet på torsdag og en gruppe på søndag. Torsdagsgruppen kom litt ut av kurs (ballonger er notorisk vanskelig å styre) og brukte i følge rapportene ca 2 timer på å nå fram til hoppfeltet ute i ørkenen. Skylden for dette var nok at de tre bilene som skulle hente, kjørte seg fast i sand-dynene og måtte spas løs. Den ene bilen inneholdt visstnok en sjeik! Gruppen på søndag var mye heldigere med vær og vind, og hadde exit ikke langt fra det lokale hoppfeltet og hvor bilene i henteteamet sto så og si rett under ballongen. En opplevelse for førstereis ballongfarere, men du verden hvor kaldt det er ute i ørkenen tidlig på morgenen. Ellers gikk resten av hoppingen uten problemer, og det ble selvfølgelig også tid til sosialt samvær på dertil egnede restauranter (med alle rettigheter). Natt til onsdag 19. var det tid for hjemreise, også den gikk uten problemer. Det var relativt stille i flyet mesteparten av turen.

LEDREMØTE OG FAGSEMINAR

Kjell Olsen og Erik Lindquist representerte VFSK på årets leder-og fagseminar. Statistikk mv. finnes på FNL/F's hjemmeside. Skjermkjøring med små skjermmer var et av hovedtemaene.

HOLMENKOLLEN

Skrevet av Tom Skogsberg

Som kjent har VFSK de siste to årene hatt et tett samarbeid med Skiforeningen med demo / oppvisning på Holmenkollens Skifestival i mars. mnd. Det å jobbe tett med en slik profesjonell organisasjon og møter med deres prosjektgrupper, er en fornøyelse, men også lærerikt. VFSK har levert det vi lovet og det så proft med kvalitet stempel og timing på minuttet, at vi neppe blir hengt opp i Kollens skimusèet med det første. Dette har blitt lagt merke til, blant sponsorer, og ellers innad i Skiforeningen. Hadde vi ikke levert, så hadde vi heller ikke fått tilliten til å komme tilbake. Vi har levert vår oppvisning i henhold til avtaler, logistikk, program, tid, som vi kan være stolte av. En spesiell takk går til Kjell for hans (nok en gang) i hugga iver og organisering av logistikken, bakke radioer, flymaskin, speakerbokser, med full kontroll med «stramme tøyler» på timing på gjennomføring av de dagene vi har hatt i Kollen. Kunne umulig bli bedre, Kjell ! Hyggelig var det også da vi på vegne av VFSK overrakte til prosjektleder i forstørret utgave to bilder fra vår første oppvisning i Kollen 2013, med skjermflygingen med Erik Johnsen med det store 300 m2 store norske flagget over tribunen, mens nasjonal sangen gikk utover høyttaler anleggene. Bildene henger i dag oppe i VM huset. Folkens, dette kunne ikke bli bedre. Det ble avholdt 3 formøter med kollens prosjektleder før de operative møtene ble igangsatt. Det som måtte på plass i år var en reforhandling av kontrakten fra forrige år. Spesielt gjaldt det en klausul som jeg ønsket å få med i kontrakten, og som gikk på et kanseleringsgebyr om vi ikke skulle få gjennomført oppvisningen. Det ville være urimelig om vi ikke skulle få noe igjen for det forarbeide som nedlegges, dersom den kjente kollen tåka skulle sette en stopper for oppvisningen.

De forrige året (2013) hadde vi en klausul i kontrakten med et kanseleringsgebyr på kr. 7.000,-. Kontrakten for 2014, ble reforhandlet, (satt for øvrig j...langt inne), til et gebyr på kr. 17.000,-, om vi ikke fikk gjennomført oppvisningen. Det vil si at kollen 2014 som forsvant bort i tåka, ga oss et netto bidrag i kassa pålydende kr. 17.000,- i cash flow, uten noen form for kostnader for klubben. Kasserer kunne sette kursen hjem til Skien med noen lapper ekstra i lomma.

Olaf, Erik L.(HI), Kjell, Tom, var i den operative gruppa for gjennomføringen. Gruppa hadde flere møter og flere befaringer før alt var på plass. Viser for øvrig til oppsummeringen fra Hoppleder, Olaf ! En stor takk til alle som bidro ! Hyggelig !

Om det blir Skifestival, Kollen 2015 ?... Dette er sjekket ut... Nei, de hadde andre planer i programmet for i år! Men vi er tilbake i Kollen i et annet arrangement ila mai 2015, dog ikke med snø under hæla...:-)

Vel blåst (i tåka) folkens,

SIKKERHETSMØTE

Se HI`s rapport .

VÅRENS VAKRESTE

Vårens Vakreste hadde igjen Kongsvinger som mål, 7 år siden sist. Denne gangen var det grenselosene som var i sentrum. Fra Kongsvinger og østover til Sverige gikk det nemlig en mye brukt flyktningerute som vi skulle stifte nærmere bekjentskap med. Vi var så heldige å få som guide Kjell Nygårdseter, som var sønn til den som hadde ansvaret for første etappe mot Sverige. Kjell N., assistert av sin sønn, ga oss en meget interessant gjennomgang av opplegg og gjennomføring av turene østover. Det som var meget spesielt var at når flyktningene kom til Kongsvinger, som regel med tog, ble de tatt av toget bokstavelig talt under nesa på tyskerne. Ca 200 meter fra avlastningspunktet hadde tyskerne bygget opp en leir hvor soldater, spesielt fra Østfronten, skulle rekreasjon, men ikke nok med det, enda nærmer lå det en tysk hundeskole. At det gikk bra kan vel bare tilskrives frekkhetens nådegave. Etter omvisning i ovennevnte leir like ved hotellet bar det i buss til Brandval hvor vi fikk servert knokelapskaus/suppe mv. Deretter dro vi tilbake til utgangspunktet og fulgte flyktningeruta i store trekk fram til finneboplassen Lebiko, som ligger ca 800 meter fra grensen til Sverige. Der var det ytterligere orientering ledsaget av kaffe, boller og kringle. På veien tilbake til Kongsvinger, via en litt annen vei, stoppet vi ved et minnesmerke over en kurer, Rolf Sannes fra Larvik som ble skutt her 13.11.1944. Det ble lagt ned blomster og Ja vi elsker ble sunget i tradisjonell veteranånd. På kvelden var det fellesmiddag i kommandantboligen på Kongsvinger festning som nå er en meget bra restaurant. Forøvrig er det også blitt hotell på festningen siden vi var der i 2007.

FLYDAG KJELLER

Skrevet av Oddmar Stenhaug

TSB ankom KJ lørdag 10 mai etter hopping Hamar.

Dagen kommer med brukbart vær og hopperne Laffen, Stig, Erik L og Tom ankommer i god tid og klarer som vanlig å prate seg inn med biler. Mye og tungt utstyr kan ikke bæres inn av gamle kropper. Kurt skal fly og Oddmar/Kjell skal ta seg av bakketjenesten. Men så var det papirmølla da. Kurt finner ikke sine papirer som bekrefter hans pilotstatus, men han vet at

disse befinner seg på Kjeller. Nok om det, Oddmar flyr. Fallskjem åpner showet så take off ca 1145. Vinddriver kastes og Laffen får sine høyresvinger og driver observeres. Etter søknad får piloten lov å fly venstresvinger mens vi venter på droppordre fra Kjell. Hoppingen går greit, gutta lander der de skal og etter landing blir TSB parkert inne blant publikum som vanlig. Tore overtar oppsynet og stabler småbarn ut og inn av flyet. Underveis selges lodd til ett tandemhopp, noe som gir ett lite tilskudd i kassen takket være HaGL som sier seg villig til å stille med gratis rigg og tandempilot. Forslag til tiltak som kan bidra litt mere i kassen mottas gjerne. Flydag 2015 er søndag 31 mai. Kurt som har fått igjen sine papirer (gjenfunnet på Kjeller) flyr og Oddmar ønsker å ha fallskjem på seg denne dagen.

NOREMANDIE

slik ble Normandie eventyret med WND og VFSK opplevetnedenfra!

Skrevet av Kjell Olsen

Etter en vår så travel at det skulle ikke være mulig for en pensjonert fallskjemhopper og pasjonert fly og historie person, ble det plutselig klart at om noen dager skulle ferden gå til Lee-on –Solent i England i to dager og videre til Normandie med dropp av fallskjemhoppere fra Veteranenes Fallskjemklubb. Det var bare å lese seg opp og drasse med diverse oppslagsverker for å kunne bistå de norske hopperne med historie og fakta på de utflukter vi forhåpentlig fikk tid til imellom hoppene som var spredd utover oppholdet med ett hopp om dagen på svært spesielle og interessante steder.

Min jobb skulle bli å være på plass der hvor hoppingen skulle finne sted, ta vare på hopperne med skikkelig vindindikator, jordtegn som T, radioforbindelse til fly, passe på champagne og kaviar samt sørge for limousin service fra fallskjemlanding til slottet hvor alle trodde de skulle innkvarteres! Og selvfølgelig behørig oppdekkede restaurantbord og guidetjeneste når det var et opphold i hoppingen! Jada!

Det begynte så bra med landing etter en herlig tur fra Torp, på HMS Daedalous, tidligere flyskole og hovedbase for Fleet Air Arm ved Lee-on-Solent, nå tilholdssted for den driftige og vennlige lokale flyklubb Lee Flying Association. De hadde sammen med Round Canopies Parachute Team laget et flott program for våre to dager der, tross for kaldt og grått vær. Alle ble privat innkvartert, organisert gjennom den lokale lille menigheten hvor alle hadde stilt opp slik at antall frivillige verter var flere enn gjester! Alt organisert med britisk vennlighet og gjestfrihet. Busstur med guide til Portsmouth og South Wickham med omvisning i det allierte hovedkvarter hvor invasjonen ble ledet fra. Å stå foran det originale deployeringskartet for invasjonen, med WC Stagg`s originale værmeldinger som skulle få så stor betydning for Ike`s beslutning om GO tatt den 5 juni om morgenen, kjentes historisk og stort. Wigulf og jeg bodde hos den lokale presten Paul Chamberlain med familie og hadde det helt bra! Andre bodde hos en pensjonert ubåtkonstruktør, andre hos en hyggelig enke med god cognac og så burtetter! At vi under disse to dagene kun rakk to små pub besøk, sier det meste. Det var arrangert en større høytidlighet ved et lokalt minnesmerke hvor vi alle var gjester. Overflyging med BBMF`s Lancaster, Hurricane og Spitfire ble fulgt av en æres Dakota og masse nydelig flyging. Etter stor avskjedsmiddag i det lokale menighetshuset var vi klare for det meste og i hvert fall for Normandie. Etter at Stig fikk organisert en nydelig trio av britiske flyvertinner

utkledd i 40 talls svært kledelige uniformer, bort til den norske WND som skinte i all sin prakt, tok det helt av! Alle skulle se og høre våre vakre syngedamer og fotografene myldret.

Og når Torbjørn og Helge med assistanse av de noe betenkte Baard og John, halte damene opp på vingen og krabbet helt frem til vingekanten i høyhelte sko, ja da gnistret og lynte i kamerahordene. Du og du hvor flotte de var og sto helt nydelig til vakre WND! Men så var det Sæl på, Last inn og etter avskjed og seremoniell brummet det i 16 Pratt & Whitney R-1830 fra 8 stk DAK. Avgang og samling av flyene var nydelig å skue fra åpen dør. Jeg hadde følelsen av at overalt hvor jeg så var det en DAK eller to! Det blir flotte bilder av slikt.

Og det var herlig å kjenne luftpresset i døra og seletøyet som strammet så velkjent. Gutta stirret andektig utover Normandie med tydelige kanonstillinger og bunkere når vi fløy inn over Cherbourg med 8 amerikanske C-130 parkert under oss, og ned til Carentan hvor det første hoppet skulle foregå. Der var alt klart på bakken med utlagt kryss og masse tilskuere, men nei, det var NO GO.

Vinden var for høy for de digre rundkalottene og kanskje også for våre firkanter. Skuffet landet vi, men det skulle bli verre! Været så litt bedre ut enn i England, men det var fortsatt kjølig og noe vått. Vi sjåfører fikk etter mye strev tak i taxi og leiebiler men de andre og crewet ble tatt vare på i busser og biler. GPS på og rett til Camp Fresville. Der ble vi møtt av to digre sammenmonterte telt med plast på gulvet, feltsenger, tynn sovepose og plassert tett som hag! Og en samling langbord med krakker i den øvre halvdel av det ene teltet. Her hadde våre mange finske venner funnet noen amerikanske venner og var i full gang med ølkasse bæring og fortæring når vi ankom. Til full lyd på alle halsar. Garantert 110 db! Det var ca fem uttak for ladere for kamera og telefoner. Og så en rask telling og sjekk av dasser og dusjer. Vi lar det være med nedslående, der de sto på rekke i søla. Og lukten fikk vi attpå! Ikke noe "chateau" her! Det ble kamp om soveplass i bilene og gutta med egne telt fikk en kamerat med. Vi andre erobret feltsenger og soveposer hvor vi kom til. Kaldt, sokker på bena, flecejakke og skinnjakke utenpå pysjen og så ned i posen. Finnene ga seg ikke. Så vi måtte ta i litt på finsk før det ga seg såpass at øynene datt igjen. Nåja. Det gjelder å gjøre det beste ut det vi har. Og ta inn på hotell her? Glem det! Alt bortleid for to år siden innenfor 200 km!

Dagen etter var det tur til Pointe du Hoc hvor 2. US Ranger bn. under oberst Rudd gikk i land 6. juni for å klatre rett opp klippene og sette strandbatteriene ut av spill slik at landgangen på Utah og Omaha ikke kunne beskytes herfra. Overalt spor etter de harde kampene som fant sted her og etter bombingene! De tyske soldatene som fortsatt var kampdyktige hadde tålt en forferdelig omgang men sloss innbitt videre. Videre til Omaha hvor de verste tapene kom under i landsettingen. Av de 34.250 soldater som ble landsatt på Omaha D-dagen, tok 5. corps

ca 3.000 tap (drepte, sårede og savnede). Et mektig minnesmerke og snorrette rader av hvite kors i marmor gjorde uutslettelige inntrykk. Infrastrukturen for President Obamas besøk dagen etter var under rigging og det skulle bli digert! Tusenvis av stoler og all verden var under effektiv ledelse. Vi gikk en tur på selve stranden ved minnesmerket og opp til bunkeren like ved. Frihet og demokrati har sin pris. "We gave our today for your tomorrow". Vi tok det inn over oss. Denne gang skulle det hoppes på selve Utah beach og gutta ble briefet og formant av Olaf HL. Alle lander på stor T etter ønske fra Peter. Her skulle ansvar vises!

Jeg fikk inn koordinatene på stedet og la i vei utstyrt med VIP kort fra RCPT prydet med store stempler. Gendarmene viste seg fra den hyggelige siden og det ble pratet og garibaldert!

Og merkelig nok, vi slapp frem. Bare en kilometer å gå! Frem med vindpølse, mast, tung fot og jordtegnene. Nå var det masse varmegrader og svetten silte iveri. Ut med greiene våre i meterhøyt gress. Og så var det å vente! Her var det bare RCPT som skulle hoppe på dette tidspunktet og der kom de i flott formasjon, fem Dakota i 1200 ft, brum, brum, flotte flymaskiner og der kom rundkalottene. Imponerende syn, nært og tett og herlig lydbilde! Tre runder og mye feilspot at det drysset med stridskledde menn blant tilskuere, i busker, kratt og diker! Så steg WND til 4.500 ft og kom inn, men få av tilskuerne fikk med seg utspranget. Og der kommer åpningene flott og greit men fremdels synes de langt unna i forhold til næropplevelsen med rundkalottene. Untatt en som får en laaang åpning! Nordmennene i første run stiller seg opp, får til litt slangeopplegg, trekker røyk, synes skikkelig bra nå og flaggfargene i skjermene synes godt og det ser kjempemessig ut med så mange i like skjerner! Nydelig inn, og for tilskuerne 200m unna ser landingen fin ut.

Neste run kommer bra persist og gjør bra ifra seg, de tar seg godt ut. Fra et perfektionist synspunkt, noe kan bli bedre. Men dette var første hoppet. Gutta smiler fra øre til øre – Utah beach var i boks, selv om Olaf ikke var helt fornøyd. Tilbakemeldinger er fine å bruke til forbedringer og her ble inngått avtaler om endringer. På tilbakemarsjen ut av hoppfeltet i sine like hoppdresser, fikk de stor applaus fra de mange tusen tilskuerne! Snakk om Norgesreklame! Stor applaus fikk også den 93 år gamle veteranen fra 101. ABN div. 506 PIR, P. W. Martin som hoppet tandem med fritt fall. Det var en spesiell opplevelse å oppleve de mange veteranene fra 2. verdenskrig med sine utmerkelse og hederstegn. 90+ var alderen på samtlige, men de holdt ut i solsteken som var standard om dagen. De var vant til harde tak! Gutta våre fikk buss tilbake til leiren, etter misforståelser og sterk innsats fra Gendarmeriet for å finne den savnede buss.

Vi dro til nærmeste by for å være sikker på å finne et åpent spisested, men neida, mørklagt by, med unntak av en kaffebar, men verten visste råd, på hotellet rundt et par hjørner har de sikkert oppe og kan fikse matgreier og det kunne de selv om restauranten var full av spisende mennesker og kokken var gått hjem! Vi fikk et trivelig bord for oss selv og en grei omgang med kalde retter fulgt av passende mengder ost og vin, samt en liten Calvados! Hjemme i teltet var det ikke fullt så greit, finnene var i gang igjen. Kaldt og jævlig i teltet, men på med polarhabitten og knip øynene sammen. Sov. Ja ja, kall det hva du vil.

Tidlig opp for å få en varm dusj og det gikk noenlunde. Og vi var i gang! Det var 6. juni og vi peiste tidlig inn til Ste. Mere Eglise, som med sin kirke med en modell av John Steele med skjerm drapert over et av spirene, var stappet med folk! Virkelig stappene fullt. Kører over alt men vi tok køene på strak arm og fikk overtalt et lite creperie og is serveringssted til å lage oss en skikkelig frokost. Det gikk bra; omelett med skinke ble servert på rekordtid! Og så var å kjøpe for det flotte Musée des Aeroportès, med en kjempemessig C-47 avdeling med diorama av innflygingen til Ste Mère Église 6. juni 1944. Virkelig bra med lys og lyd. Amerikansk glider CG-4 med mannskaper og publikumsgjennomgang fikk mye oppmerksomhet, sammen med mange modeller i full størrelse av kamphandlinger rundt byen.

Mange gode autentisk utstyrte dukker viste stridsklare fallskjermtropper fra de stolte divisjonene 101. Screaming Eagles div. og 82. All American div. Og de viste oss hva kampen om Europa hadde kostet. I alt ble det luftlandsatt 23.490 tropper 5/6 juni 1944. Normandie kampene skulle koste fallskjermtroppene 1003 drepte, 2657 sårede og 4.490 savnede (mange var fanger og mange forsvant i sjøen og i myrene). Så skulle det hoppes i St. Marie du Mont.

Dette var en høyde med en by på, som amerikanerne måtte kontrollere for å beskytte flanken for Utah beach. Harde kamper med store sivile tap fulgte. Høyden ble tatt og holdt. Franske sivile tap i Normandie var 12. – 15.000 drepte og 120.000 bygninger jevnet med jorden.

Frihet og fred var sannelig ikke gratis for Normandies befolkning!

Samme kjøring og sperringer med Gendarmer som måtte tas med list og lempe, for å komme frem til hoppfeltet. Denne gangen ble det to km å gå og jeg tok bare med krysset denne gang, som jeg foreslo på telefonen for Olaf at vi skulle legge inn mot publikum, men nei, de hadde fortsatt samme avtale med Peter. Land på stor T. Og etter en times tid kom den vakre formasjon med fem DAK`er brummende nok en gang og over radioen forsto vi at å koordinere svinger og innflyging med fem maskiner ikke gikk av seg selv! Litt småbom i første spot men våre to run fra 4.500 ft. gikk perfekt og flotte å se på. Nå var det tydelige og fine slanger som ble laget i skjermkjøringene. Flott oppvisning av de etter hvert scenevante norske hopperne som også nå ble gjenstand for stor applaus og hyggelige kommentarer. Ved stedets gedigne kirke var det historisk samling av alt som kunne krype og gå, utkledd som Airborne soldater og FFI (motstandsbevegelsen). Og mange sivile i 40 talls klær. En stor scene med uniformert syngedame sang Vera Lynn så nostalgien ble fullkommen. Alt til røyk fra de mange boder som solgte "Sandwich ala Normandie" med sin store stekte pølse. Men godt smakte det! Vi forsøkte Ste. Mère Èglise for kveldsmat, men vi måtte dele oss da ingen kunne ta imot 15 nordmenn på en gang. En gjeng fant en crummy pizza joint som merkelig nok serverte god pizza, en annen fant en helt fin restaurant med en hyggelig dame som hadde en liste over rom tilleie i Cherbourg! Det tok ikke mange minuttene før den første billasten var innkvartert og dagen etter snakket fort og høyt om rene lakener, bad og skjorter som ble vasket og strøket, og flott frokost! Et lag til dro i vei og snart var mer enn halve kontingenten ute av teltet som etter hvert hadde god plass, men kummerlige forhold, kaldt og natteregn i bøtter! Men vi ble etterhvert mestere i å tilpasse magen til å melde sine behov rett ved en kafe eller restaurant! Og med GPS og Carsten som navigatør kjørte vi oss aldri bort på de normanniske småveier gjennom bocàge og beitemarker som bar tydelige tegn på stor animalsk virksomhet. Så det var ikke bare å lande på en fin grønn slette, nei du landet der hvor noen hadde trådd før deg!

Ecausseville var neste oppvisning og her var det ikke trafikkproblemer men en kjempediger luftskipshangar fra 1. verdenskrig som var landemerket på de uendelige normanniske grønnbeiter. Hangaren ga flott pakkeplass med sine 130 x 40 x 30m og vi syntes nesten ikke inne i den digre konstruksjonen som var laget som stålkonstruksjon med betongmoduler. Den var dessuten kjølig i solsteken. Her skulle det arrangeres felles middag og grilling på kvelden.

Ventetiden ble som vanlig lang, men med et bra museum med hangarens historie som gjennom de to verdenskriger hadde blitt brukt av franske, tyske og allierte styrker. De siste etablerte et kjøretøy depot her og brukte tyske fanger som arbeidskraft. De siste hadde skrevet sine frustrasjoner og hilsninger på veggene og var nå en del av kulturminnet.

Landingspunktet, stor T var lagt langs publikum denne gangen og når de fem DAK`er brummet frem i nydelig formasjon fikk de stor applaus fra de mange tusen tilskuerne. Det var kun hoppere og fly fra RCPT`s opplegg her slik at man hadde god tid for hvert av elementene.

Flott spotting gav tilskuerne litt av et syn når lineutløste skjerm utviklet rett over dem og deiset ned i nærheten. Det er fantastisk å se en formasjon DAK`er på run i 1.200 ft, du ser tydelig hopperne i

døra, utspranget og skjermutviklingen. Med tre i bredden blir det litt av et syn! Og i Normandie! Så var det den sølvblanke WND`s tur, vakker der hun flyr perfekt og slipper sine hoppere ut på første run, de åpner stilig på rett sted over publikum, stiller seg perfekt opp, flyr skjermene sammen utover, vender og lander godt samlet smack i landingsområdet! Bra gutter! Masse applaus! Samme med annet run, nydelig gjennomført, en ekte fallskjermoppvisning. Stor og berettiget applaus for fly og hoppere! Så på rekke inn i hangaren for pakking på matter i kjølig luft. Bedre blir det ikke på historiske hoppfelt! En "Statoil" dråpe, skjenket av Wigulf, ble fortært og gutta uttrykte sin store tilfredshet med flygingen, hoppet og omgivelsene. Grillmiddag i hangaren ble avlyst, men flyttet til rådhuset i Montebourg på timers varsel!

Det ble stor stas med borgermester og notabiliteter og flere hundre flymannskaper og hoppere.

Liberal utskjenking av vin og samlet plassering så noenlunde med vårt flymannskap, ble det ikke få takksigelser som ble flygerne til del! Dette var bra. Og en vakker sangerinne i 1944 uniform sang og underholdt under ventetiden i matkøen. Vi koste oss. Så var det taler og takk for innsatsen til Peter og de som har jobbet og stått på for at arrangementet skulle fungere. Vi fikk på plass en tale med takk til de engelske organisere for deres fine arrangement og utvist gjestfrihet, ved å overrekke VFSK`s vimpel. Det ble satt pris på!

Ca 3 km fra Ste Mère Église ligger en liten farm ved navn La Fiere. Dette er et spesielt sted for 82. Airborne hvor en liten bru over en liten elv, Merderet, utgjorde et av divisjonens hovedmål og ble angrepet av elementer fra 507. PIR. Tyskerne fikk 1057. Grenadier regiment og 100. Panzerabteilung på plass og satte inn motangrep mot amerikanerne. Ved hjelp av noen modige Bazooka lag fikk fallskjermjegene satt flere stridsvogner ut av spill og sperret slik veien. Denne veien var en oppbygget stor vei og var den eneste farbare i de områder tyskerne hadde oversvømmet. Kampene sto fra den 6. juni 1944, men amerikanerne klarte ikke å erobre broen før 9. juni. Men de hadde nektet tyskerne å fremføre forsterkninger og landgangen på Utah beach gikk uhindret. Stedet ligger vakkert til og mange ministre fra flere land var ventet til seremoniene ved minnesmerkene. Store mengder tilskuere var ventet spesielt her og Gendarmene hadde laget en rute for alle offisielle biler som var stengt for alle andre. Vi på bakken måtte reise tidlig på grunn av dette og da min bilgjeng hadde tatt bilen og dratt til frokost med HFL utstyret bak i, var det kjørt. Og takk for det. Jeg klarte å hike meg inn i en fransk bil med bakkefolk fra RCPT. Vi kjørte på og ved den første sperringen sto en offiser fra Gendarmeriet med gull på skuldrene og makt i blikket. Vi viste frem papirer og stempler og hele greia, han løftet radioen og ga beskjed om at vi skulle passere helt frem og så var vi på vei, helt alene. Vi ble vinket forbi sperring etter sperring og så var vi der og kjørte inn bak ærestribunen og parkerte! Klokken var 0805 og den militære hoppingen skulle begynne kl 1100 og RCPT skulle etter planen hoppe i to omganger fra kl 1300, med nordmennene som finale kl 1400. Her var det klare prioriteringer og vi var sist, så vi var forberedt på venting! Etter hvert begynte folk å strømme til og hele den store veien var full av tilskuere som ville ha plass ved slippstedene og minnesmerkene. Jeg har aldri sett maken! Når klokken nærmet seg 1100 var det anslått i pressen dagen etter at tilskuerantallet var ca 100.000!

Landingsområdet var lagt betryggende langt unna, for her skulle det hoppes mye, med åtte amerikanske C-130, to franske C-160 Transall og en tysk, ville det være nærmere 1000 hopp som skulle gjennomføres. Så sikkerhet var primært. Men en slik plassering var helt bortkastet for våre presisjonshoppere. Men, men slik var det bare. Enn så lenge. Og Herculesene begynte å strømme inn, I synsfeltet var det alltid en ferdigdropet, en som droppet og en som var på vei inn. Det ble sluppet ca 20 mann fra hvert fly i hvert run så det ble folksomt i lufta etter hvert. Veteranene med sine pårørende var satt under ærestribunens tak, men likevel ba speaker om at de som hadde paraplyer kunne låne de ut til veteraner som slet i varmen og ville være ute for å se på den yngre generasjon hoppe taktisk fra 1200 ft.. I dag fikk veteranene alt de ba om. De

ble husket og æret for sin innsats for 70 år siden! Det var 780 amerikanske fallskjermjegere som hoppet, mange franske, noen belgiske og hollandske jegere og forsyne meg var ikke en haug med svensker også! Ja, ja. De nye amerikanske automatskjermene var et syn! Firkantede madrassliknende skjermene med splitt i hvert hjørne for stabilitet og mesh langt nedover skjørtet for å hindre interferens med andre skjermene. Utløst med line men åpnet videre med stor pilotskjerm som ga en myk åpning. Alle hoppet med standard taktisk last uten våpen. Lasten var opphengt som pakke på hoppernes ben og ble frigjort rett over bakken i et kort tau. Det var tydelig at de nye skjermene var åpningssikre og tålte stor vekt. En reserve ble åpnet og hopperen landet med to skjermene fullt bærende. En demonstrasjon av potensiell kampstyrke. Så kom et US Navy Seal Team i firkantskjermene og de la ut en T rett ut for ærestribunen. Lederen landet og dirigerte sine folk og alle landet innenfor 100m samling, hvorav en gikk i bekken. Kan de så kan vi tenkte jeg og ringte Olaf som ennå ikke hadde tatt av. Ja de skulle se, men jeg måtte legge ut en T som de forsto var vår. Lettere sagt enn gjort. Vi løp rundt til de militære teamene, men alle hadde tatt sine jordtegn inn i biler og bakke-crewene hadde reist til neste oppvisning. Og vårt kryss ligger i en bil langt herfra jeg ikke har nøkkel til og er blokkert av trafikk. En liten bannskap så action!

Inn i ærestribunens restaurant, en eldre fransk dame fører seg som boss og jeg prøver; Madame, s'il vous plait, kan jeg få tre store hvite papirduker av deg for å markere for de norske fallskjermteamet som kommer snart? Damen så seg rundt, pekte på tre bord og sa: Ta disse! Hun fikk en rask klem.

Mine to trofaste franske hjelpere hjalp til og ikke lenge etter var borddukene lagt ut på et høvelig sted ca femti m fra publikum og ærestribune. Det blåste og dukene flagret, ikke bra. Men en av helperene løp bort i et telt og "lånte" en pose militære teltplugger med tyngde og snart lå dukene ute pent og rett! Og der var flyene på vei men motorene denne gang var ikke hørbare på grunn av høytaleranlegget og musikk korpsene ved seremoniene som ennå pågikk. Forsinket, da en minister brakk benet og måtte tas ut med helikopter. Og da våre fly kom inn i rett tid ble de avvist og gikk tilbake til Cherbourg. Skandale tenkte vi alle. Sjekk med bakkeorg. RCPT. Klart til dropp om en halv time! Telefon til Olaf. Jo de hadde sett T`en tydelig, men alt er avlyst så en skuffet Olaf! Kom igjen, om 30 minutter er alt klart svarte jeg! Alt i orden svarte en plutselig travel Olaf. Vi var på gang med finalen! Og etter litt ventetid hvor seremonien ble avsluttet, sluttet også speaker. Så RCPT`s program måtte gjennomføres uten kommentarer. Ja, ja. Og så kom de, betydelig mindre enn de digre C-130, men de var her for 70 år siden! Og slik hørtes det ut. Veteranene pekte og nikket gjenkjennende, dette var greier de kjente igjen og der kom hopperne veltende ut tett og fint med sitt gamle utstyr. Fin spotting og de landet godt innenfor sikkerhetsområdet. Ny omgang med hoppere og der kommer vårt fly, lett kjennelige, for flyet går høyere og sist denne gang. Fin nostalgi og der kom første gjeng fritt fall hoppere med rød, hvit og blå røyk, nydelige skjermene også i rødt, hvitt og blått på rett sted, med fine svinger og tydelige formasjoner, helt profft og det samme gjentar seg med den andre gjengen og alle lander på og ved T`en! Tilskuerne er svært generøse med applausen! En gang er det fire som lander med sekunders mellomrom på T`en. Kurt lander nede på T`en og løper på denne hele veien opp! Rett og slett bedre blir det ikke. Det ble overhørt at kona til den amerikanske lederen for Seal teamet som sto for presisjonen sa til mannen sin "You guys missed, the Norwegians did not" Herlig!

Peter Braun fikk forsager og måtte på reserven. Alt gikk greit, det skulle settes i gang søk etter hovedskjermen som ble kuttet, da det kom beskjed om at en sivil hadde tatt skjermen. Peter så for seg tap av skjerm helt til en Gendarm kom med skjermen som en tilskuer hadde levert. Pent. Og så var alt i orden. Og for automathopperne i RCPT ble det ving parade. Stolte karer som hadde gjort en god jobb. Det ble tid til en omvisning på minnesmerkene og statuen av Iron Mike, den amerikanske fallskjermjeger. 240 amerikanske soldater falt her.

When you go home, tell them of us and say "For your tomorrow we gave our today".

Etter mange vidervedigheter ble det improvisert transport til leiren, haiking var utbredt og Odd som hadde reservert bord for alle oss og vårt flycrew, måtte ringe et par ganger og utsette, men det gikk bra og det var en glad og stolt gjeng som satte i gang spiseriet på en god restaurant. Og flycrewet Martin, Torbjørn, Helge, Baard og John var våre gjester den kvelden! Du snakker om trivsel. Og stor raushet fra Odd og Kurt sammen med litt raushet fra oss, førte til en betydelig inngang i WND`s kasse.

Det var ikke like trivelig i teltet. Avskjeden var høylytt i den finske leiren.

Så kom hjemreisedagen. På Cherbourg-Maupertus flyplass var vi alle samlet og Peter Braun den utrettelige, takket for hva den norske kontingenten hadde utført. Olaf kunne med rette være stolt av sin gjeng! Og etter take off fikk de som sto igjen en low pass med hilsen og takk fra WND. På hjemveien var ikke Tom helt tilfreds med stabiliteten på WND, flyet pitchet opp og så ned, Tom korrigerste og sto i, helt til han så en gjeng dårlige kamerater som løp frem og tilbake i kabinen for å forstyrre C/G. En herlig og minnerik tur med en flott gjeng og en stolt war bird; WND. Takk for turen Dakota Norway!

VEKO

Oppmøtet på VEKO var i år relativt tynt fra VFSK`s side. Så vidt vites var det kun Jan Arne Pedersen som hoppet, men Bjørn Erik og Janne var også der med sin bobil.

LUFTSPORTUKA PÅ STARMOEN

Veteranene stilte som vanlig opp på Starmoen for å delta på Luftsportuka som ble arrangert 18. - 22.juli. Her samles alt av idrett som drives mellom himmel og jord, og hvor det er muligheter for å prøve både det ene og det andre, derav vanlig hopping, tandemhopping, mikroflying etc.etc. Veteran Ann Kristin styrte hoppingen med rutinert og fast hånd og Tom, Stig, Laffen, Per K. og Terje gjorde to hopp den dagen vi var der. Det blåste litt, men for Veteraner som har hoppet på Grand Canaria, virket det bare som lett bris. Kurt satt ved spakene i LN-TSB. Det kunne ikke bli mer hjemmekoselig!

DAKOTA PÅ TORP FOR KREFTSYKE BARN

Siste fredag 25 juli møttes vi igjen utenfor hangaren til LN-WND hvor Dakota Norway, som vanlig, gjennomførte aktivitetsdag for kreftsyke barn. Dette er en tradisjon som VFSK deltar i med stor glede. Været var perfekt, og fra 4000 fot kom 14 Veteraner pluss to hoppere fra TøFSK i jevn strøm. Alle landet ca der de skulle til stor åtgåum fra barn og voksne på bakken. Deretter var det rundflyvning med barna, hvilket tydeligvis var svært populært. VFSK sponset arrangementet med kr 5000,- hvilket vi satser på å gjøre også videre. Dakota Norway ønsker at denne dagen skal gå inn som en fast del på terminlista til VFSK, og det sier vi selvsagt ikke nei til!

SOMMERENS VAKRESTE

Skrevet av Helge Siljan

Arrangementet : Sommerens Vakreste – 25.-27. juli - viste seg å leve opp til sitt navn.

I storslått Telemarksnatur, oppe på den gamle fjellgarden Uppigard Natedal, som ligger i fjellsida høyt over Flatdal , med utsikt til Flatdalsvann og den massive fjellryggen til Skorve, samlet 33 veteraner og veterinner seg til det som skulle bli en opplevelsrik helg .

Den gamle fjellgarden er som klippet ut av eventyrboka til Asbjørnsen og Moe, der den ligger i kveldssola med sine mange små og store laftede trehus med torv på taket og tjære i veggene, fint plassert rundt tunet. Den driftige gardseieren og kulturpersonligheten Dag Aanderaa, har bygget om fjøs og stall, stabbur og loft til gildehall og innkvarteringsplasser for gjester. Og plutselig så var det fylt opp av veteraner og veterinner i aller kriker og kroker - og moroa kunne begynne.

Høvdingen på Uppigard Natedal og kona inviterte alle inn i stua si på fredagskvelden til en velkomstdrink og en særdeles underholdende innføring i stedets historie og skikker og overtro fra Telemark. Etter en veteranmessig av slutning på dagen med sosialt felleskap m.noggå attåt i den fine sommerkvelden i Telemarksalpene , fant alle fram til ei køye her eller der blant loft og fjøs hvor de kunne slokne , og være klar til neste dags fjelltur.

Skorve er en majestetisk fjelltopp på 1340 meter. Fra toppen har du vidsyn over Seljordsvatn og halve Telemark når det er fint vær, og for turfolk som karrer seg opp de bratte fjellsidene er det verdt slitet når du endelig kommer opp og kan nyte den storslåtte naturen. Men været kan være ustadig sommer som vinter, og en septemberkveld høsten 1944, møtte 11 unge amerikanske flysoldater sin skjebne i dette fjellmassivet. På tokt for de allierte i kampen mot Hitler, for å bistå de norske hjemmestyrkene , fikk flyet lastet med slippcontainere med våpen og utstyr, navigasjonsproblemer og krasjet i fjellveggen 40 meter under toppen.

I fjellsida ligger fortsatt restene etter flyet og forteller sin historie om den tragiske hendelsen. Dette stedet var målet for Veteranenes utflukt denne dagen. Med velvilje fra lokale myndigheter i Seljord, grunneiere og arrangører av Countryfestivalen, fikk Veteranene tillatelse til å ta snarveien opp til toppen med helikopter – og takk for det.

Laffen og Helge hadde i forveien rekognosert landskapet under Skorve for å finne et gunstig utgangspunkt for flyging opp til fjellet. EHC helikopter transport fra Torp kom til avtalt tid- og transporten av veteraner og veterinner satte i gang i strålende sommervær. Helikopterturen opp gjennom Kivledalen og opp til den grønne fjellhylla innunder toppen av Skorve , ble en luftig og spennede turopplevelse i regi av en dyktig helikopterpilot. I grupper på 5 og 5 landet alle etter hvert trygt og pent på stedet der den amerikanske B24 Liberator styrtet høsten 1944. Som en service til grunneieren tok Laffen og piloten som de sist ankomne, en sveip over toppen og avleverte et par tunge ryggsekker med klukkende innhold til grunneieren og hans hytte. Ikke direkte upopulært.

Med rester av flyvraket godt synlig i terrenget rundt oss , gjennomgikk vårt levende historieleksikon, Kjell Olsen, den fatale og dramatiske hendelsene som utspant seg her oppe i fjellveggen 9.september 1944, på 1300 meters høyde bare 40 meter under toppen. Etter hvert kom også grunneier Vidar Engebretsen ned fra fjellet og bidro til historiefortellingen med opplevelser fra hans egen familie,

som var de første på stedet etter ulykken. De sprekeste fjellgeitene i veteranflokken la i vei på befaringsoppover i fjellsida mellom vrakrestene. Som seg hør og bør ble blomster med norsk sløyfe lagt ned på minnesmerket av formann Terje og nasjonalsang avsungen.

Så langt fint vær, men etter hvert seg tåke ispedd litt sommer-regn inn over fjellet, og det gjaldt å få medlemmene våre ned med helikopteret mens det var forhold til det. Alternativet med å gå ned igjen fristet ingen. Siste løft ned fra fjellet rakk akkurat å komme ut over kanten av Skorve før regn og tåkeskyer dro igjen gardina bak oss.

Nede i Seljord gikk Countryfestivalen for fullt, og før vi sendte helikopteret hjem, drysset vi 10 veteraner i skjerner i rødt, hvitt og blått ned over Seljordslandskapet, med sedvanlig lekre landinger på en grønn eng blant tilreisende cowboyer og countrygirls med høy partyfaktor.

Oppe på Uppigard Natedal avsluttet vi en vellykket dag med lekker festmat på gårdens produkter og veteranmessig moro utover kvelden før veteraner og veterinner til slutt krabbet til køys i bur og på loft. En god fjellgårdsfrokost dagen derpå gjorde godt. Hjemtur med bil gjennom politiets nett av obligatoriske promillekontroller beregnet på Countryfestivalen, gikk som smurt. Fine tilbakemeldinger fra deltakerne i ettertid, gjør at vi konkluderer med at dette var vellykket.

Som det heter i skolestilen: «Alle var enige om at vi hadde hatt en fin tur»

DAKOTA-AVSLUTNING PÅ TORP

Så var det igjen tid for den gamle damen å gå i vinterdvale. Og som "vanlig", dette var jo andre året på rad, så stilte veteranene, 15 i tallet, opp på Torp for å være med på en stilig og fin sesongavslutning søndag 28. september. Det er alltid hyggelig og givende å være sammen med medlemmene i Dakota Norway, og det virker som dette er gjensidig. Forhåpentligvis vil samarbeidet vare i mange år framover, og VFSK skal gjøre sitt for at utbyttet skal være både til glede og nytte for begge parter. Den gamle damen var, som vanlig, pusset og polert, og de nevnte 15 veteraner pluss en hopper fra TøFSK ble løftet opp til 4000 i et strålende høstvær. Exiten foregikk i eksemplarisk orden og landingen, i år, var der den skulle være. Så var det vafler, kaffe mv. og LN-WND kunne med god samvittighet ta en velfortjent vinterferie!

NYTTÅRSHOPPING

Etter to "magre" år hvor vær og føre ikke tillot hopping, slo det virkelig til i år. Strålende vær med perfekte forhold for hopping. 50 hoppere møtte opp, og det var spesielt oppløftende at var det så mange unge hoppere møtte fram. Pilot Carl m/crew fløy perfekt og stemningen var høy. Det ble utført i alt 73 hopp hvorav 20 fra veteranene. Basert på tilbakemeldingene er det vel ikke tvil om at veteranene fikk mange pluss i boka etter denne dagen, og at hopperne ser fram til å avslutte året på denne måten. På kjøkkenet bidro Brit, Torun, Helen og Ann Mari med en stadig strøm av vafler, pølser og kaffe mv. En stor takk til disse Veterinnene som var med på å gjøre siste dag i 2014 minneverdig!

Hovedinstruktørrapport for 2014

Det er i det Herrens år 2014 blitt utført 119 fallskjermhopp i regi av VFSK. Dette er 50 flere enn i 2013. Hoppene har fordelt seg slik:

Dato	Sted	Ant. Løft	Hopp utført av VFSKs medl	Tot. Ant. Hopp: VFSK+andre	Arrangement
11. mai	Kjeller	1	4	4	Demo
25.jul	Torp	1	14	16	Demo DC-3
26.jul	Seljord	2	10	10	trening
28.sep	Torp	2	15	16	Demo DC-3
31.des	Vøyenenga	15	20	73	Nyttårshopp
	Totalt			119	

I tillegg har veteranene deltatt relativt flittig på andre hoppfelt både i egenskap av medlemmer i lokale klubber og som gjester. Vi opplever å bli tatt meget godt i mot, og de fleste veteranene er mer enn villig til å dele sin kompetanse og erfaring der det er ønskelig. Dette er for øvrig i tråd med HI virksomhetsplan for 2014.

Flere veteraner har også denne sesongen vært utenlands og hoppet, heldigvis uten alvorlige hendelser. Det må imidlertid presiseres at selv veteraner er ikke fritatt for å utføre korrekte handlinger ved landinger i ikke planlagte omgivelser, hendelser som er rapporteringspliktige når de skjer i Norge. Vi skal til enhver tid handle korrekt og etter Håndboka i alle hoppsammenhenger slik at ingen er til fare verken for seg selv, eller for våre hoppkamerater. Fortsatt gjelder loven om at vi alle blir eldre år for år. For øvrig har veteranene utført kvalitetsmessig solid fallskjermhopping og med høy grad av sikkerhet; det gjelder ikke minst demoene som holder særdeles høyt nivå.

I april ble det årlige sikkerhetsmøtet avholdt i Møllers lokaler i Drammen. Her ble det referert fra F/NLFs fagseminar og utvekslet meninger rundt faktorer for å ivareta sikkerheten. Det ble særlig lagt vekt på hvilke hendelser som i dagens hopping medfører de alvorligste konsekvenser: Råkjøring i små skjermer, uten at dette i særlig grad er høyaktuelt for oss.

Nyttårshoppingen ble etter to års kanseleringer et svært vellykket arrangement der våre mange gjester uttrykte stor entusiasme og takknemlighet over at vi inviterer til en så meningsfull avslutning av et år. Dette er utvilsomt blitt vårt viktigste operative bidrag til Østlandets fallskjermhoppere, og bør gis høyeste prioritet i fremtiden. Med ønske om et godt nytt og sikkerhetsbevisst hoppår.

Erik Lindquist, HI VFSK

KRUS

En virkelig Veteran gikk hen og fylte 80 år 10. desember i 2014. Da vet alle at det dreier seg om Bjørn Bjørnø (Bravo Bravo). En delegasjon på 6 troppet opp i Komm. Ottos gt. i Horten på dagen medbringende det tradisjonelle kruset. Der ble vi traktert med kaffe og masse godsaker hvoretter vi ble invitert ned i "kommandosentralen" i underetasjen hvor overrekkelsen av kruset ble foretatt. På veggene der og rundt omkring henger bevis på et langt og begivenhetsrikt liv som på ingen måte er slutt. Bravo Bravo gjorde 95 hopp 2014 og har allerede fornyet sine papirer for 2015! Gratulerer!

ÅRETS VETERAN

Tom Skogsberg ble utnevnt til Årets Veteran, spesielt for hans arbeid i forbindelse med Holmenkolldemoene. Han var den første i klubbens historie som har fått hederstegnet to ganger.

TAKK

Styret vil takke alle som har bidratt til at vi fikk gjennomført et vellykket 2014, og dette gjelder både Veteraner og Veterinner. Som vi har sagt før: Uten støtte og praktisk deltakelse hadde det ikke vært mulig å drive VFSK. Takken gjelder både de innenfor og utenfor styret. Styret og leder er avhengig av at noen bryr seg og gir tilbakemeldinger, både for det som er bra og for ting som kan rettes på. Så, vi starter 2015 med friskt mot med forhåpentlig fine opplevelser både i lufta og på landjorda!

ØKONOMI

Skrevet av helge Siljan

VFSK har en solid økonomi i balanse. Regnskapet for 2014 viser et underskudd på kr. 9 368. Men klubben har i 2014 etter vedtak valgt å bruke mye midler på medlemsaktiviteter og styrket fondet til etterlatte med kr. 10 000. Investeringer i nye veteraneffekter og lagerkjøp av røykbokser har styrket egenkapitalen. Saldo for VFSK konto er pr.1.1.2015 kr. 98 637

KONKLUSJON

VFSK har hatt et begivenhetsrikt år hvor turen til Normandie vil stå som et virkelig høydepunkt, men hvor Sommerens Vakreste også vil gå inn i historien. Veteranene er aktive på andre hoppfelt, noe som blir lagt merke til. Deltakelsen på nyttårshoppingen i år tyder på at vi syns, og dette at dette er noe vi absolutt må videreføre. Som det også står i årsmeldingen fra i fjor så er den sosiale biten sammen med Veterinnene viktige for VFSK. Dette er nok den viktigste forskjellen på oss og andre fallskjermklubber.